

глеждаха да сж брѣстовчани. Както отпосле разбрахме — били бѣжанци, наскоро дошли отъ Джбовица. Тръгнали за плячка по кръстопжтища и налетѣли на насъ.

— Какво търсите, гяуръ, изъ планинитѣ, ако сте добри хора, — рече единия турчинъ, слѣпъ съ едно око.

— Бѣгаме отъ башибозука, аго, — отвърна тате: — башибозука и на турци въ Брѣстово стори зло.

— А ти не знаешъ ли, че цѣлия башибозукъ е динъ ислямъ (права вѣра) и служи на падишаха, като държи въ страхъ и покорностъ раята? Какъ смѣешъ да говоришъ противъ башибозука? — добави другия турчинъ, облѣченъ въ сърмалия долама.

Баща ми неотвърна, защото бѣше не само безполезно, но и опасно, каквото и да каже. Турцитѣ можеха да се заловятъ за всѣка негова дума.

— Сваляйте по-скоро товаритѣ си! — заповѣда едноокия: — да видимъ, дали не криете нѣкой пищовъ или кама.

Въ единъ мигъ баба, мама и тате отдѣлиха отъ гърбоветѣ си товаритѣ и зеха да ги развързватъ. Скоро всичко бѣше предъ очи. Едноокия турчинъ се наведе и зе да претърсва. Изтърколи се въ снѣга кутия. Въ две специални преградки имаше кафе, захаръ и малка лъжичка.

— Ааа! Съ кефъ сж тръгнали тия гаури! Гледашъ ли? — рече сърмалията на другаря си.

Едноокия се озжби и изтърси една много срамна псувня по нашъ адресъ. Сетне се изправи и загледа насъ децата. На шиитѣ ни висѣше на връвъ по една малка платнена кесийка. И въ дветѣ имаше по едно десетаче. Единственото око на тоя турчинъ ни обхвана като съ нажежени желѣзни скоби. И пристжпи той къмъ насъ, извади отъ силяха си ятагана, а ние обезумѣхме. Ще ни коле ли? Дойде ли време да мремъ? Ние ревахме съ гласъ, заридяхме и наклонихме се да скриемъ лице подъ мамината престилка. Едноокия турчинъ, обаче, дръпна първо мене, после и Митко. Насочи върха на ятагана къмъ моето гърло. Азъ усѣтихъ студенината на острието. Чакахъ да бликне кръвта ми. Но той